

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:2

Onder redactie van Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr. J. Waterink.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr A. Ringnalda, Ermelo; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dordrecht; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris der Redactie:
Dr C. TAZELAAR, 2e Const. Huygensstr. 77, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f 250 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f 750 en voor Ned.-Indië f 600 per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f 0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Hoe groot is Uw goed. (Ps. 31: 20).
— Kerkelijk Leven: Een nieuwe onjuistheid van Prof. Visscher. Prof. Hiltjema onder „kruis” en „vaandel”. Voor de tweede, derde, vierde maal — Uit de Historie: Sociaal Congres. — Perschoonw. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT

Hoe groot is Uw goed.

O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vreezen, dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen. Psalm 31: 20.

Een uitroep van bewondering, van aanbidding, uit den mond van een door God begenadigde van den ouden dag. Bewondering en aanbidding van de grootheid van Gods trouw en goedheid, betoond in de uitredding uit een groot gevaar.

Uit een groot gevaar!

Want het volk, welks God de Heere is, wandelt hier niet steeds op effen baan. Voor het uiterlijke staat dat volk soms zelfs ten achter bij hen, die hun goed in deze wereld zoeken en leven naar het goedgevoelen van hun hart.

Zoo is het naar de ervaring, maar ook naar de Heilige Schrift.

„Veel wederwaardigheden, veel rampen zijn des vromen lot”.

Ook David, de man naar Gods hart, weet van zorg, verdriet, en jammerlijke kwalen, die beurt om beurt zijn ziel ternederdrukken.

Hij kent de tijden, dat hij zijn tranen heeft in zijn klagen tot zijn spijze dag en nacht.

Ook de een en dertigste Psalm herinnert er aan, hoe Saul, zijn doodvijand, hem naar het leven staat.

Toch is het, in moeilijke tijden, oogenblikken, als David te doorworstelen had, bij Gods kinderen geheel anders gesteld, dan bij de goddelozen.

Zij, Gods kinderen, zij kennen psalmen in den nacht, en zingen zelfs lofzangen in het aangezicht van den dood, terwijl de wereld in tegenspoeden slechts jammerklachten slaakt.

Geen wonder, dat de vijanden des Heeren en van Gods volk soms wenschen te sterven met de oprechten, al willen ze hun metgezellen en volgelingen niet zijn op den smallen weg des levens.

Denk maar aan Bileam, ons geteekend in het Woord van God.

Vanwaar dit onderscheid en zijn zoo verschillende waardeering?

Omdat de kinderen des Heeren vaak arm en elendig zijn naar de wereld, maar rijk in hun God, ten dage van het gevaar en in de ure der beslissing.

Zij zijn in het bezit van een schat, die een bron van troost blijkt in den nood, en zaligheid brengt in de ure van den dood.

Ook David put levensmoed en stervenskracht uit dien schat, als wolken van donkerheid boven zijn hoofd zijn saamgepakt, en het zwaard des vijands zijn leven bedreigt.

Van zijn rijkdom gewaagt hij zelfs in dezen Psalm.

David immers spreekt van een groot goed, dat hij bezit, dat weggelegd is bij zijn God.

Wat wij van God ontvangen. Hij voor ons bevaart, om het ons te geven ter bestemder tijd, dat is een wezenlijk goed, iets dat den bezitters heil aanbrengt. Ja, daarom is het groot!

Hei is niet in de eerste plaats van stoffelijken, veeleer van geestelijken aard, dit goed, dat God de Heere geeft.

Toen David deze woorden sprak had hij aan het stoffelijk goed niet veel. Het had veel van zijn betekenis voor hem verloren. Het zag er immers naar het uiterlijke treurig met hem uit. Zijn leven is verteerd van droefenis.

En nu juist voelt hij zich rijk in een goed, dat

voor hem is weggelegd bij, maar ook gewrocht door God.

Neen, hij heeft dat goed nog niet ten volle in bezit.

Maar, het zal hem niet ontgaan.

't Is weggelegd bij God.

Daar is het veilig bewaard.

En God zelf heeft het gewrocht, gemaakt, voor hem bestemd.

Gróót is dat goed, dat God heeft weggelegd, voor die Hem vreezen, en gewrocht voor die op Hem betrouwen.

Immers, zij mogen zich verheugen in de vergeving der zonden, in hun aanneming tot kinderen, zoodat zij zich onvoorwaardelijk aan Zijn leiding kunnen overgeven.

Niet is de vreugde hierover altijd ongestoord, omdat de christen onvolmaakt is, onvolmaakt zijn vreeze des Heeren, onvolkomen ook zijn Godsvertrouwen, en de macht en het geweld zijner vijanden groot.

Vaak onthoudt de Heere bovendien den Zijnen, wat de wereld bezit, om hen des te begeeriger te maken naar het eeuwig goed, voor hen weggelegd in den hemel.

Wat geeft nu recht op dit groote goed?

Welke is de grond van het betrouwen in den nood?

Is het door Gods kinderen verdiend?

O, neen!

David spreekt dan ook van UW goed, waarmee hij God als Eigenaar er van aanduidt, gelijk hij den Heere ook den Bewerker ervan noemt.

Wat de geloovigen bezitten, hier in hope, hierna in volle realiteit, het is het eigendom des Heeren, dat Hij niet uit verdienste meedeelt, maar enkel uit genade aan de Zijnen schenkt.

Het genadegoed van 's Heeren volk bestaat in de weldaden van het Genadeverbond, waarvan Jezus Christus Hoofd en Middelaar is.

Noch David, noch eenig ander mensch heeft aanspraak op het groote goed, dat God heeft weggelegd voor die Hem vreezen.

Alles wat de geloovigen ontvangen, en nog verwachten, is vrucht van Christus' verdiensten, toegestaan door Zijnen Heiligen Geest.

Het is Gods goed. Het blijft ook Gods goed, waarvoor Hij altoos wordt gedankt, verheerlijkt.

O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vreezen, dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen.

De zanger geeft hier echter tevens, in dat vreezen en betrouwen den weg aan, in welken dit goed het deel wordt en blijft van die het bezitten zullen.

Nu, in deze woorden wordt het geloof omschreven.

Zij, die gelooven vreezen den Heere, en betrouwen op Hem.

Het geloof is het van God verordende middel om te deelen in de heilsweldaden, door Christus voor Zijn volk verworven.

Er is een nauw verband tusschen het geloof en het ervaren van de genade Gods.

Naarmate het geloof helder is en zich klaar op Christus richt, naar die mate is er ook de ervaring van het geestelijk heil.

Dat geloof is voor ontwikkeling en verheldering vatbaar.

Helaas ook voor verachtering en verdonkering. Hieruit zijn te verklaren de afwisselende toestanden in het leven der geloovigen.

Voortdurend is het geloof aan bestrijding onderhevig, totdat het bij het sterven triumpheert, en in aanschouwing overgaat.

Onuitsprekelijk voorrecht ook in onzen tijd, wie als David deel mag hebben aan dit groote goed, door het geloof.

Het werpt rijke vruchten af op de reize door de woestijn van het leven.

Het stemt tot dank en aanbidding van den Heere, en tot toewijding van alle krachten aan God en aan Zijn dienst.

Het doet in tegenspoed geduldig zijn.

Immers, een Vaderhand leidt. God weet, wat goed is voor de Zijnen, en Zijn kracht schiet nooit te kort, om uitkomst te geven.

Het doet de toekomst vertrouwend tegengaan. Hoe donker ook Gods weg mag wezen.

Hij ziet in gunst op die Hem vreezen.

Ten slotte zullen alle dingen medewerken ten goede, dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn.

Die op Hem betrouwen worden niet beschaamd.

A.

D.

KERKELIJK LEVEN

Een nieuwe onjuistheid van Prof. Visscher.

Prof. Dr H. Visscher, hierin volkomen aan onze (uitgesproken) verwachting beantwoordende, geeft geen antwoord op wat onzerzijds tegen hem en zijn valsche onderscheidingen opgemerkt werd, maar kan zich toch niet onthouden van zoo'n enkel schimpscheutje; dat we evenwel laten gaan, omdat het niet welluidt (in bijbelschen zin), en ook geen indruk maakt, tenzij dan bij sommigen, die zoo iets als argument beschouwen. We wijzen er alleen nog even op, dat de hoogleraar alweer in raadselen spreekt. Den vorigen keer zat het verschil tusschen hem en ons in een zekere kultuurfilosofie. Thans beweert hij, dat onzerzijds „de Reformatie” cultureel wordt verstaan. Van de „filosofie” zijn we dus verhuisd naar een beschouwing over de Reformatie. Prof. V. dient zich aan als iemand, „die niet kan erkennen, dat” wij „de werkelijke Reformatie, zooals deze historisch is, recht laten wedervaren”.

Overduidelijk is het ook nu weer niet. Toch zal met „de Reformatie” in den eersten zin wel zoo ongeveer bedoeld zijn (blijkens het tweede zinnetje) de Reformatie der kerk, zooals deze historisch is, en dus ook verderen opbouw en uitbouw vraagt.

Wij stellen tegenover deze, niet nader geadstrueerde, woorden van Prof. Visscher een eenvoudige ontkenning. Die wij willen bewijzen, zoodra hij zelf eens argumenten geeft. Wij noemen het een onwaarheid, dat degenen, die hij „neo-calvinisten” noemt, de Reformatie „cultureel verstaan”. Dat zal Dr Visscher ook heelemaal niet kunnen bewijzen.

Maar we kunnen zulke misverstanden wel begrijpen. De historie heeft uitgewezen, dat het Hervormde volksdeel, voorzover het zich Gereformeerd heette, een tijdlang gemeend heeft, dat men „de Reformatie” slechts „verstaan” kon, als men antikultureel was. Dat heeft dit volksdeel achteruitgebracht, en bij de kerkelijke Gereformeerden, die Prof. Visscher op het politieke kussen hielpen, achteraan doen komen. Den laatsten tijd gaan daar de oogen wat open, en probeert ook de voormalige Delftsche predikant, Dr H. Visscher, zijn leerlingen wat verder te brengen, dan zijn opvolger te Delft, Dr Zandt, en anderen, dit deden. Probeerde Dr Visscher nu, dit goede doel na te streven, door zijn leerlingen in te scherpen: beste mensen, de Reformatie is wel niet cultureel te verstaan, maar ze is ook niet anti-kultureel, omdat de gehoorzaamheid aan God het HEELE menschenleven omzet, — dan zou Dr H. Visscher zijn schaapjes weiden met het door de Reformatie gesproken Woord van God. Thans leidt hij ze met onwetenschappelijke (immers puur fantastische) misvattingen omtrent hen, die de betekenis der Reformatie aan hun leerlingen eerder hebben bijgebracht dan hij het deed in zijn kring.

Maar dat is niet verstandig van Prof. Dr Hugo Visscher.

Want ten eerste bouwt men met een paar misverstanden geen gemeenschap van bewuste werkers.

En ten tweede onthoudt hij zodoende aan zijn discipelen de hoognoodige kennis van de waarheid, dat de Reformatie, door Gods Woord weer te